

níka podniku, aniž by v tom bylo lze shledávat něco nekalého. Pro bezelstnost obžalovaného S-a mluví však okolnost, že nevyhověl žádosti H-a a svoje obchodní knihy nepřivedl v soulad s knihami jatek, nýbrž naopak, že veškerý materiál, který měl po ruce, i se soupisem platů, zaslaný mu H-em, předložil revisní komisi. Nejsou proto důvody nalézacího soudu v tomto směru přesvědčivé, a bylo za použití § 362 tr. ř. v příčině obžalovaného Eliáše S-a naříditi mimořádnou obnovu trestního řízení a rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině a ve výroku o trestu, jakož i ve výrociích s ním souvisejících, pokud se týče tohoto obžalovaného, zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.

### Čís. 3199.

Reální a ideální souběh zločinů podle § 83 druhý případ a § 98 b) tr. zák.

»Původcem« rušení domácího pokoje po rozumu první věty § 84 tr. zák. není jen návodce a strůjce, nýbrž jest jím každý přímý pachatel, jenž předsevzal čin nikoli v cizím zájmu, byv k tomu jinou osobou zjednan, nýbrž v zájmu vlastním, pro svůj vlastní účel; za »pomocníky« ve smyslu druhé věty § 84 tr. zák. jest pokládati jen ty osoby, které nejednaly ve vlastním zájmu, nýbrž sloužily vůli jiné osoby, davše se jí použití jako nástroje.

Při rušení domácího pokoje může spolupůsobiti i více »původců«; tím, že jeden z nich, věc řídící, stává se vůdcem, nepřestávají ostatní býti »původci«.

Nejde o porušení předpisů §§ 262, 267 tr. ř. a zmatek čís. 8 § 281 tr. ř., podřadil-li soud skutek pod ustanovení první věty § 84 tr. zák., kdežto obžaloba spatřovala v něm čin spadající pod trestní sazbu druhé věty § 84 tr. zák.

Veřejný obžalobce nemůže s hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. uplatniti v neprospěch obžalovaných ideální souběh soudem nerozpoznaný nebo nesprávně popřený, bylo-li na čin použito trestní sazby, jež i při souběhu byla by nejprísnější.

(Rozh. ze dne 6. června 1928, Zm I 726/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. října 1927, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 83 tr. zák., jakož i zmáteční stížnost státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí vydíráním podle § 98 b) tr. zák.

## D ů v o d y:

I. Zmateční stížnosti obžalovaných Josefa K-a, Karla H-e a Františka Ch-y napadají pouze výrok rozsudku soudu první stolice, jímž byli tito obžalovaní uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 83 příp. 2 tr. zák. Ani stížnosti obžalovaných K-a a H-e, jež se dovolává v uvedeném směru důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 11 tr. ř., ani stížnosti obžalovaného Ch-y, jež uplatňuje v tomtéž směru číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

A. Zmateční stížnost obžalovaných K-a a H-e: »Původcem« rušení domácího pokoje po rozumu první věty § 84 tr. zák. není jen návodce a strůjce, nýbrž jest jím každý přímý pachatel, jenž předsevzal čin nikoli v cizím zájmu, byv k tomu jinou osobou zjedнан, nýbrž v zájmu vlastním, pro svůj vlastní účel; za »pomocníky« ve smyslu druhé věty § 84 tr. zák. jest pokládati jen ty osoby, které nejednaly ve vlastním zájmu, nýbrž sloužily vůli jiné osoby, dávše se jí použití jako nástroje. Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice, jenž, vykládaje ve shodě se stálou judikaturou Nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího pojem »původce« ve smyslu první věty § 84 tr. zák. oním způsobem, vyměřuje stěžovatelům jako »původcům« trest podle tohoto ustanovení zákona, číselně též důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., nenamítá však, že rozsudek spočívá na mylném výkladu zákona, pokud vychází ze shora vytčeného právního názoru, nýbrž spatřuje vadnost rozsudku jednak v tom, že nalézací soud vyměřil stěžovatelům trest podle první věty § 84 tr. zák., ačkoli stěžovatelé byli obžalobou pokládáni pouze za »pomocníky« ve smyslu druhé věty § 84 tr. zák., jednak ve formálním postupu, jímž nalézací soud dospěl k přesvědčení o tom, že stěžovatelé byli původci ve shora naznačeném smyslu, takže provádí ve skutečnosti formální důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 8 a 5 tr. ř. Pokud jde o onu výtku, již stížnost uplatňuje zřejmým poukazem zmatek podle § 281 čís. 8 tr. ř., dlužno zdůrazniti, že předmětem obžaloby byl určitý skutek stěžovatelů, totiž jejich činnost, záležející v tom, že vnikli dne 23. srpna 1927 v S. ve vzájemném srozumění s obžalovaným Františkem Ch-ou a s jinými dosud neznámými osobami se zbraní do cizího domu, do domu Josefa B-a a do příbytku Dr. Jaroslava V-a a vykonali tam násilí na tomto a na jiných lidech domácích, a že stěžovatelé byli napadeným rozsudkem pro týž skutek odsouzeni. Odchýlil-li se nalézací soud snad (totiž podle tvrzení stížnosti) od právní kvalifikace tohoto skutku z obžaloby prý se podávající potud, že jej podřadil pod ustanovení první věty § 84 tr. zák., kdežto obžaloba spatřovala podle tvrzení stížnosti v onom skutku čin spadající pod trestní sazbu druhé věty § 84 tr. zák., řídil se pouze právní zásadou §§ 262 a 267 tr. ř., podle níž nalézací soud není vázán právní kvalifikací činu v obžalobě, nýbrž rozhoduje samostatně o tom, kterého zákona dlužno použiti na skutek předmět obžaloby tvořící sám o sobě nebo ve spojení s okolnostmi teprve při hlavním líčení na jevo vyšlými. Ježto rozsudek podle toho, co uvedeno, neporušil ustanovení §§ 262 a 267 tr. ř. a, ježto porušení ustano-

vení § 263 tr. ř. nepřichází v souzeném případě vůbec v úvahu, nejde o překročení obžaloby, jež by zakládalo zmatek podle § 281 čís. 8 tr. ř. Co se týče formálního postupu, jímž nalézací soud dospěl ke skutkovému závěru, že stěžovatelé jednali ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, tvořícímu podklad výroku, že stěžovatelé byli »původci« podle první věty § 84 tr. zák., vytýká stížnost rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. nejprve vnitřní rozpor, jež shledává v tom, že rozsudek pokládá stěžovatele za »původce« ve svrchu naznačeném smyslu, ač se zmiňuje o fašistovi, jež vyzval obžalovaného K-a k vyjíždce do S. a šel dne 23. srpna 1927 ráno tamtéž s ním a ostatními pachateli k bytu Dr. V-a a uvádí, že v průvodním řízení nebylo zjištěno, kdo byl onen starší člověk s černými vousy, jež výpravu do obydlí Dr. V-a vedl, nýbrž je jen zjištěno, že to nikdo z obžalovaných nebyl, a ač v posledním odstavci rozhodovacích důvodů praví, že se nalézací soud kloní spíše k názoru, že celý plán vniknutí do příbytku Dr. V-a a vynucení vydání spisů zosnoval onen starší muž s černými vousy, jež patrně výpravu vedl a jehož jméno nebylo zjištěno. Je-li prý takto zjištěno, že zosnovatelem plánu a vůdcem celé výpravy byl člověk neznámý, se stěžovateli netotožný, je prý zřejmo, že pouze tento neznámý muž jednal ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, že jedině tento muž byl »původcem« po rozumu první věty § 84 tr. zák. Vnitřní rozpor, jež předpokládá takovou neshodu dvou skutkových zjištění, že tato podle zákonů logického myšlení vedle sebe obstát nemohou, byl by tu jen tenkrát, kdyby rozsudek, jež zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že stěžovatelé a obžalovaný Ch. jednali ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, byl tím, co zjišťuje o činnosti onoho neznámého muže, vyslovil, že v souzeném případě jednal toliko tento neznámý muž ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel. Tohoto předpokladu tu však není, neboť, vyslovuje-li rozsudek, že celý plán vniknutí do příbytku Dr. V-a a vynucení vydání spisů byl zosnován oním starším mužem s černými vousy, jež patrně výpravu do obydlí Dr. V-a vedl a jehož jméno nebylo zjištěno — údaje rozsudku o fašistovi, jež vyzval obžalovaného K-a k vyjíždce do S. a šel s ním a ostatními pachateli k bytu Dr. V-a, nejsou vůbec skutkovým zjištěním, nýbrž jsou jen reprodukcí výpovědi obžalovaného K-a — nezjišťuje tím, že v souzeném případě jednal pouze onen neznámý muž s černými vousy ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, nýbrž zjišťuje tím pouze, že onen neznámý muž byl strůjcem porušení domácího pokoje, o něž tu šlo. Toto zjištění nevyplývá však podle toho, co bylo shora uvedeno o pojmu »původce« podle první věty § 84 tr. zák., že také stěžovatelé jednali ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel a byli v důsledku toho rovněž »původci«; neboť při rušení domácího pokoje může — stížnost sama to nepopírá — po případě spolupůsobiti i více »původců«. Stížnost si tu zřejmě neuvědomuje rozdíl mezi původci a vůdci; vždyť, je-li více původců, je nasnadě, že někdo musí věc řídit; tím se stane jen vůdcem, avšak ostatní nepřestávají býti původci. Že rozsudek skutečně pokládá za »původce« násilí kromě onoho neznámého muže, vůdce, též stěžovatele (a obža-

lovaného Ch-u), vysvítá nejen z jeho skutkového zjištění, nýbrž též z jeho údajů v posledním odstavci rozhodovacích důvodů, kde nalézací soud, uvažuje o vině obžalovaného Jindřicha Ž-ého, v němž obžaloba viděla zosnovatele celého plánu tu v úvahu přicházejícího, výslovně uvádí, že nenabyl přesvědčení o tom, že tento obžalovaný vědomě spolupůsobil se stěžovateli a s obžalovaným Ch-ou ve stejném zlém úmyslu jako tito, nýbrž že se přiklání spíše k názoru, že celý plán vniknutí do příbytku Dr. V-a a vynucení spisů zosnoval onen neznámý muž s černými vousy, jenž patrně výpravu vedl a, jehož jméno nebylo zjištěno. Vytýká-li dále stížnost rozsudku též nedostatek důvodů pro výrok o rozhodné skutečnosti, že stěžovatelé jednali ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, činí tak rovněž neprávem. Rozsudek probírá a zjišťuje podrobně celou činnost stěžovatelů a jich spoluúčast na rušení domácího pokoje, o něž tu šlo; zdůrazňuje mezi jiným, jak se pachatelé o úlohy rozdělili, že stěžovatelé a dva jiní pachatelé šli v domě B-ově nahoru k bytu Dr. V-a a dva další pachatele nechali státí dole u domovních dveří na stráži; že stěžovatelé vnikli se zbraní do příbytku Dr. V-a, domáhali se tam vyhrůžkami vydání spisů týkajících se věci generála Rudolfa Gajdy a spisy ty hledali; vylučuje, že by stěžovatelé (a obžalovaný Ch.) nebyli věděli, oč jde, a t. d. Dospívá-li nalézací soud na podkladě těchto zjištěných skutečností ke skutkovému závěru, že se stěžovatelé zúčastnili veřejného násilí, o něž tu šlo, nikoli v cizím zájmu, byvše k tomu jinou osobou zjednání, nýbrž ve vzájemné dohodě s ostatními pachateli ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, nelze mu důvodně vytýkati, že neuvádí pro tento svůj výrok v rozsudku důvodů. Tvrdí-li stížnost v dalších vývodech, že v souzeném případě jednal pouze onen neznámý starší muž ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel, že stěžovatelé byli jen zhruba a v poslední chvíli informováni, aniž věděli, o jaké spisy, týkající se generála Gajdy, jde, kdo a k čemu je potřebuje, že stěžovatelé byli pouhými nástroji a zjednanými pomocníky, kteří sloužili pouze vůli onoho neznámého muže, neprovádí tím ani číselně uplatňovaných důvodů zmatečnosti ani jiných důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. vytčených, nýbrž brojí jen nepřípustným způsobem proti hodnocení výsledků průvodního řízení nalézacím soudem a proti jeho přesvědčení na základě toho nabytému, že stěžovatelé jednali ve vlastním zájmu a pro svůj vlastní účel (§§ 258, 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř.).

B. Zmateční stížnost obžalovaného Ch-y napadá s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. výrok rozsudku, že stěžovatel jednal s obžalovanými K-em a H-em »ve vzájemném dohodnutí vniknouti do příbytku Dr. V-a a vynutiti na něm násilím spisy«. Z rozhodovacích důvodů vysvítá, že rozsudek zjišťuje, že stěžovatel, když se byl dne 23. srpna 1927 ráno dostavil s ostatními pachateli k domu Josefa B-a v S., zůstal státí s jedním nezjištěným pachatelem na stráži u domovních dveří, kdežto ostatní čtyři pachatelé šli k bytu Dr. V-a v domě B-ově a dva z nich, obžalovaní K. a H., vnikli s napřaženými revolvéry do tohoto bytu a vykonali tam násilí na Dr. V-ovi a na jiných osobách do-

mácích, a že stěžovatel mezi tím přišedšímu majiteli domu Josefu B-ovi řekl, by nikoho z domu ven nepouštěl, že ti nahoře se budou legitimo-  
vati u pana rady (u Dr. V-a), že jsou od tajné policie, že to jsou de-  
tektivové, že jeden z nich je policejním komisařem a, že se jedná o ja-  
kési velezrádné spisy, které má Dr. V. u sebe. Na podkladě těchto skut-  
kových zjištění dospěl nalézací soud ke skutkovému závěru, že šlo o pro-  
myšlený plán, na jehož provedení se pachatelé po delší dobu připravo-  
vali a, při jehož provedení se o úlohy rozdělili, že za tohoto stavu věci  
není myslitelné, že pachatelé nebyli do celého plánu zasvěceni a že  
nutno proto míti za to, že stěžovatel jednal s obžalovanými K-em a  
H-em ve svrchu zmíněném vzájemném dohodnutí. Namítá-li stížnost  
proti výroku rozsudku o oné vzájemné dohodě stěžovatele a obžalova-  
ných K-a a H-e především, že obžalovaný K. a Ž. výslovně potvrdili,  
že stěžovateli nebylo nic sděleno o zamýšleném vniknutí do příbytku  
ministerského rady Dr. V-a a, že obžalovaný Ž. naopak výslovně udal,  
že stěžovatel byl pouze povolán do služby ke generálu Gajdovi, stačí  
poznamenati, že obžalovaný K. podle protokolu o hlavním přelíčení  
stížností tvrzenou skutečnost výslovně nepotvrdil, a že se rozsudek zmi-  
ňuje v rozhodovacích důvodech o tom, že obžalovaný Ž. udal, že po-  
volal stěžovatele prostě do služby ke generálu Gajdovi, t. j. že mu nic  
bližšího nesdělil. Zdůrazňuje-li dále stížnost, že výpověďmi obžalova-  
ných K-a a Ž-ého je prokázáno, že stěžovatel neznal ani K-a ani H-a  
ani ostatní účastníky, dlužno k tomu podotknouti, že obžalovaní K. a H.  
podle protokolu o hlavním přelíčení neudali, že stěžovatel neznal ani  
K-a ani H-e ani ostatní účastníky, a že stěžovatel sám netvrdil, že K-a  
neznal. Tvrdí-li posléze stížnost, jež, jak se zdá, má i tu na mysli údaje  
obžalovaných K-a a Ž-ého, že je prokázáno, že stěžovatel po svém pří-  
jezdu do S. žádného jednání se nezúčastnil, z hostince (který tam byl  
s K-em navštívil) odešel, celou noc mimo hostinec ztrávil a ráno ani ne-  
věděl, oč se vůbec jedná, dlužno na to odvěti, že z protokolu o hlav-  
ním přelíčení nevysvítá, že obžalovaní K. a Ž. ony skutečnosti potvrdili;  
chce-li však stížnost posléze řečeným tvrzením vyjádřiti, že rozsudek  
nepřihlíží ku zodpovídání se stěžovatele v tomto směru, sluší pozname-  
nati, že skutečnost, že stěžovatel ihned po svém příjezdu do S. s ni-  
kým nevyjednával, je zřejmě nerozhodnou, ježto z ní nelze dovozovati,  
že stěžovatel nejednal následujícího dne ráno ve vzájemné dohodě s ob-  
žalovanými K-em a H-em a s ostatními pachateli; že je dále též neroz-  
hodným, že stěžovatel ztrávil noc mimo hostinec, to již proto, že stě-  
žovatel nejen připustil, že večer v hostinci byl a tam viděl, jak neznámý  
mladý člověk kreslil plánky vily, v níž bydlel Dr. V., ukazoval jej ob-  
žalovanému K-ovi, upozorňoval tohoto na místní situaci a vybízel ho,  
by si ráno se svými společníky pospíšil, nýbrž také doznal, že vycítil,  
že se jedná o nějaké spisy, a že se rozsudek zmiňuje v rozhodovacích  
důvodech o zodpovídání se obžalovaného Ch-y, že následujícího dne  
ráno nevěděl, oč jde. Výtce rozporu se spisy nedostává se v těchto vý-  
vodech stížnosti vůbec provedení, odpovídajícího zákonu; neboť stíž-  
nost nedokazuje a ani netvrdí, že rozsudek reprodukuje v uvedených

směrech nesprávně obsah určitých protokolů o soudních seznáních nebo určitých listin při soudních spisech se nalézajících. Má-li však býti v oněch námitkách stížnosti spatřována výtka neúplnosti, jest ji označiti za neodůvodněnou, neboť některé ze skutečností stížností zdůrazňovaných nevyšly při hlavním přelíčení vůbec na jevo a, pokud jde o ostatní stížností tvrzené skutečnosti, plyne z toho, co nahoře uvedeno, že rozsudek k některým z nich přihlížel, avšak dospěl přes to vzhledem k způsobu chování se obžalovaného Ch-y při činu samotném k onomu stížností napadenému skutkovému závěru, a že ostatní směl pominouti mlčením, protože byly zřejmě nerozhodnými pro posouzení viny stěžovatelovy. Vytýká-li dále stížnost v této souvislosti také vnitřní rozpor záležející prý v tom, že rozsudek zjišťuje, že stěžovatel jednal ve vzájemné dohodě s obžalovanými K-em a H-em, ač v rozhodovacích důvodech uvádí, že činnost stěžovatele při rušení domácího pokoje spočívala v tom, že stál u dveří domu B-ova, činí tak zřejmě neprávem, neboť posléze uvedená skutečnost nevylučuje, že stěžovatel jednal při tom v dohodě s řečenými spoluobžalovanými. Jest tudíž způsobem formálně bezvadným zjištěno, že stěžovatel jednal ve vzájemné dohodě s obžalovanými K-em a H-em. Důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. neprovádí však stížnost po zákonu, ježto se nedrží skutkových zjištění rozsudku, jak by při správném provádění hmotněprávního zmatku činiti měla, nýbrž vychází zřejmě ze skutkového předpokladu rozsudkem vyloučeného, že stěžovatel nejednal ve srozumění s ostatními pachateli, a z předpokladu libovolně sestrojeného, že činnost stěžovatelovu dlužno posuzovati samostatně, snaží-li se prokázati, že jednání stěžovatele, pokud zůstal státi u dveří domu B-ova a vniknutí samotného do domu B-ova a do příbytku Dr. V-a se nezúčastnil, nenaplnuje skutkovou podstatu zločinu podle § 83 příp. druhý tr. zák. (§ 288, odst. druhý čís. 3 tr. ř.). Bylo tudíž zmateční stížnosti obžalovaných K-a, H-e a Ch-y jako dílem neodůvodněné, dílem po zákonu neprovedené zavrhnouti.

II. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek soudu první stolice, jak je patrno z jejích vývodů, zejména však z jejího konečného návrhu, pouze potud, pokud obžalovaní K., H. a Ch. byli jím podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák., spáchaný prý tím, že dne 23. srpna 1927 ráno v S. ve vzájemném srozumění s jinými ještě neznámými pachateli vyhrožovali Dr. Jaroslavu V-ovi, Anně V-ové, Albíně V-é a Marii B-ové ublížením na těle a vraždou v tom úmyslu, by na prvním vynutili určité konání, vydání úředních spisů, týkajících se věci generála Rudolfa Gajdy, a domnělého dopisu presidenta republiky, a na všech určité opomenutí, totiž by je přinutili k tomu, by z bytu neodcházeli a nedovolávali se cizí pomoci, při čemž pohružky byly takové, že se jimi mohla v těch, jimž bylo vyhrožováno, hledíc na okolnosti a osobní povahu jejich a na důležitost zla, jimž bylo pohroženo, vzbuditi důvodná obava. Stížnost, jež se dovolává v tomto směru číselně důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., snaží se, poukazujíc ke skutkovému zjištění

rozsudku, že obžalovaní K. a H. užili po vniknutí do příbytku Dra V-a ve vzájemném srozumění s obžalovaným Ch-ou u domovních dveří na stráži stojícím vyhrůžek, by vynutili na Dr. V-ovi vydání řečených spisů a onoho dopisu a přinutili Dr. V-a, Annu V-ovou, Albínu V-ou a Marii B-ovou k tomu, by z bytu neodcházeli a cizí pomoci se nedovolávali, po stránce věcné dokázati, že obžalovaní K., H. a Ch. měli býti uznáni vinnými nejen zločinem podle § 83, příp. 2 tr. zák., jež rozsudek v jejich jednání shledal, nýbrž i zločinem podle § 98 b) tr. zák. Ke skutkové podstatě zločinů podle § 83, příp. 2 tr. zák. se prý vyžaduje, by bylo pachatelem pokud se týče pachateli po vniknutí do cizího domu nebo příbytku v tomto domě nebo příbytku vykonáno násilí na osobě oprávněného nebo jeho lidech domácích nebo jeho statku, avšak v souzeném případě záleželo prý toto v § 83 tr. zák. předpokládané vykonání násilí již v tom, že obžalovaný K. uzamknul dveře bytu a, že všichni odsouzení obžalovaní bránili osobám v bytě přítomným, by z něho odcházely a nedovolávaly se cizí pomoci. Vniknutím obžalovaných do domu B-ova a do příbytku Dr. V-a a vykonáním posléze řečeného násilí v bytě Dr. V-a byl prý zločin podle § 83, příp. 2 tr. zák. již dokonán. Vyhrůžky, jichž obžalovaní pak v bytě Dr. V-a užili, tvořily prý již zcela samostatný trestný čin, jenž prý měl býti kvalifikován jako zločin veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák. Ostatně prý stačí ke skutkové podstatě zločinu podle § 83 příp. 2 tr. zák. vykonání jakéhokoli násilí na osobě oprávněného nebo na jeho lidech domácích nebo na jeho statku, tedy i vykonání takového násilí, jež samo o sobě nezakládá skutkovou podstatu trestného činu. Proto nemůže prý býti pochybnosti o tom, že pachateli nebo pachatelům zločinu podle § 83 příp. 2 tr. zák. dlužno v případě, v němž násilí jimi v cizím domě nebo příbytku vykonané dosáhlo takového stupně, že uzavírá v sobě samo o sobě skutkovou podstatu trestného činu, na příkl. zločinu podle § 98 b) tr. zák., za vinu klásti vedle zločinu podle § 83, příp. 2 tr. zák. též onen trestný čin, jež vykonané násilí samo o sobě zakládá. I z tohoto důvodu měl prý nalézací soud uznati obžalované K-a, H-e a Ch-u vinnými též zločinem podle § 98 b) tr. zák. Z těchto vývodů vysvítá, že stížnost pokládá napadený sprostňující výrok rozsudku za právně pochybený hlavně proto, že nalézacím soudem nebylo uznáno na reální souběh zločinu podle § 83, příp. 2 tr. zák. se zločinem podle § 98 b) tr. zák. V tomto směru nelze stížnosti přiznati oprávnění. Lze ovšem připustiti, že, záleželo-li násilí, pachatelem nebo pachateli zločinu podle § 83, příp. 2 tr. zák. po vniknutí do cizího domu nebo příbytku tamtéž vykonané, ve dvou nebo několika skutcích, může po případě přijíti v úvahu reální souběh zločinu podle § 83, příp. 2 tr. zák. s jiným trestným činem, pokud se pachatel kromě násilí, jež tvoří nezbytnou součást skutkové podstaty zločinu podle § 83, příp. 2 tr. zák. a, jímž tato skutková podstata jest vyčerpána, dopustil ještě dalšího násilí, jež naplňuje samo o sobě skutkovou podstatu trestného činu. Zda tomu tak jest, dlužno posuzovati v každém případě zvlášť vzhledem ku zjištěnému stavu věci. Pokud však, jako



v souzeném případě, celá činnost obžalovaných a zejména i jednotlivé násilné úkony jimi vykonané vesměs čelily k dosažení jednotného cíle, a to jednoho z oněch, jež jsou v § 83 tr. zák. ku konci příkladmo uvedeny, totiž k tomu, by vynutili vydání spisů a dopisu (k témuž cíli v podstatě směřovala též snaha obžalovaných zameziti vzdálení se přítomných z obydlí Dr. V-a) a pokud jednotlivé části této činnosti nevybočují z mezí toho, čeho je třeba, pokud se týče, co pachatelé pokládali za potřebné k dosažení onoho cíle, — nutno uznati, že šlo o vykonání jednotného násilí. Není proto v právu zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud rozštěpuje zcela libovolně, dovolávajíc se tu zdánlivého rozporu rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř., tuto napadeným rozsudkem po stránce formální bezvadně zjištěnou jednotnou činnost obžalovaných, nesenou týmž zlým úmyslem a směřující k témuž společnému cíli, na dva od sebe prý úplně odlišné děje, jež dlužno jednotlivě podřaditi různým ustanovením trestního zákona. Vzhledem ke zjištěnému stavu věci nelze tudíž shledati právní omyl v tom, že nalézací soud vedle zločinu podle § 83 příp. 2 tr. zák., jímž byli obžalovaní uznáni vinnými, neuznal též na zločin podle § 98 b) tr. zák. v reálném souběhu s oním zločinem. Pokud by však šlo o to, že nalézacím soudem nebylo uznáno na ideální souběh těchto zločinů, že totiž jednotnou činností obžalovaných byly porušeny různé statky právní, t. j. vedle práva na pokojné držení bytu, chráněného § 83 tr. zák., též právo svobodného určení vůle, požívající ochrany § 98 b) tr. zák., nemůže státní zastupitelství tomuto nedostatku právního podřadění účinně čeliti zmateční stížností. Jak již uvedeno, jest rozsudkový výrok, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými jako původci zločinu rušení domovního míru podle § 83 a první věty § 84 tr. zák. bezvadný a byla v tomto směru zmateční stížnost zamítnuta. Podle tohoto bezvadného výroku rozsudkového byl obžalovaným vyměřen trest podle první sazby § 84 tr. zák., stanovené zákonem těžkým žalářem od jednoho do pěti let, a nemohl by podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu veřejný obžalobce s hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňovati v neprospěch obžalovaných ideální souběh soudem prvé stolice nerozpoznaný nebo nesprávně popřený, nýbrž může se uplatňováním onoho zmatku domáhati pouze toho, by skutek byl podřaděn ne sice pod všechny v úvahu přicházející trestné předpisy, však pod onen zákon, který je z několika zákonů k němu se vztahujících nejpřísnějším. V souzeném případě není však trestní sazba druhého odstavce § 100 tr. zák., již by bylo použiti na zločin § 98 b) tr. zák., obžalovaným za vinu kladený, přísnější, než trestní sazba první věty § 84 tr. zák., podle níž byl obžalovaným trest pro zločin podle § 83 tr. zák. vyměřen; jest tedy nasnadě, že se státní zastupitelství tu vůbec nemohlo domáhati změny rozsudku v neprospěch obžalovaného a bylo proto jeho zmateční stížnost zamítnouti jako nedůvodnou, aniž bylo třeba zabývati se dalšími vývody stížnosti, týkajícími se zdánlivého rozporu v příčině hájení se Karla H-e, poněvadž tyto výtky s otázkou, o niž tu jde, nemají nic společného.